VIITORII ADVERSARI SUB LUPA

CUM JOACĂ BAYERN MÜNCHEN?

Întrebarea, mai bine-zis răspunsul la această întrebare, este de cea mai strictă actualitate, pentru noi ştiut fiind faptul că la 8 şi 22 martie echipa vest-germană va fi adversara Stelei în sferturile de finală ale Cupei cupelor.

Ne vine în ajutor însuşi **UDO LATTEK**, antrenorul lui Bayern, care înaintea unui meci capital din turul actualului campionat cu deţinătoarea titlului, **Borussia Mönchengladbach**, poate din siguranţa pe care i-o dă forţa de necontestat a echipei, poate din considerente tactice (ascunse sau reale) a ţinut să facă publică una din „schemele" de bază ale echipei. Că pe teren lucrurile s-au petrecut altfel decît cum le prezentase **Lattek** (bavarezii ciştigînd cu 2—0, dar ambele goluri fiind înscrise în urma unor faze fixe) este altceva. Ne facem însă datoria de a reproduce ideea sus-zisei scheme, însoţită şi de un crochiu aşa cum au apărut nu de mult în publicaţia franceză de specialitate **„Miroir du football"**.

Iată, aşadar, ce spune antrenorul **Udo Lattek**:

„Întreaga noastră construcţie a jocului se bazează pe purtătorul balonului, Franz Beckenbauer. Din preajma propriului careu el are sarcina să supravegheze ansamblul echipei adverse. Dacă întîmplător mai mulţi dintre jucătorii acesteia se găsesc în poziţii prea avansate, Franz trebuie, eventual printr-un „un-doi" cu fundaşul Schwarzenbeck, să aducă balonul la mijlocul terenului. Ca o consecinţă a marcajului individual, fundaşul stînga urcă spre Franz. Mijlocaşul dreapta Zobel profită pentru a se angaja în spaţiul liber de pe partea sa şi primeşte balonul. El se angajează spre poarta adversă, atrage „libero"-ul, retrimite mingea lui Beckenbauer care între timp s-a demarcat datorită „jocului fără minge", urmează clasicul „un-doi" între acesta şi Gerd Müller, Franz reprimeşte şi şutează de la marginea careului, la semiînălţime, în colţul drept, specialitatea sa, marcînd".

Simplu, nu? Bineînţeles pe hîrtie. Pentru că în realitate, aşa cum spuneam mai sus, lucrurile s-au petrecut altfel, golurile apărînd de-acolo de unde adversarii se aşteptau mai puţin. Totuşi, credem noi, este bine ca antrenorii şi jucătorii de la Steaua să reţină „schema" descrisă mai sus.

LEONIDA TONCU

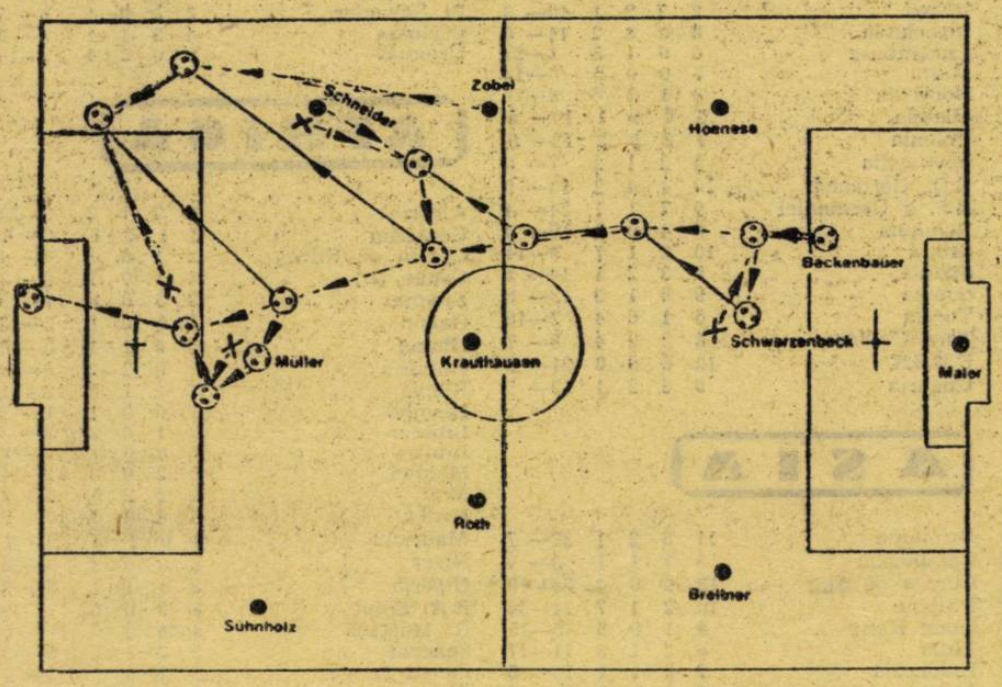

Carnet extern

O NECESITATE ATRAGE ALTA

Două din ştirile transmise zilele trecute de agenţiile străine de presă şi în aparenţă fără legătură între ele, au reţinut în principal atenţia cercurilor fotbalistice internaţionale şi, în general, a celor care urmăresc evenimentele din sportul cu balonul rotund.

Una reproduce o declaraţie a lui sir Stanley Rous, *preşedintele F.I.F.A., cu privire la posibilitatea ca organizarea turneului final al C.M. să revină în viitor unui grup de 2 şi chiar 3 ţări. „Cred că a sosit momentul cînd trebuie să procedăm astfel" — a subliniat preşedintele forului internaţional. De fapt, este o idee care a fost lansată cu ani în urmă, atunci cînd se întrevăzuse că, date fiind cheltuielile pe care le necesită o asemenea competiţie şi în special în privinţa amenajării unor stadioane conforme cu normele F.I.F.A., organizarea ei va deveni apanajul unui grup restrins de ţări, cu federaţii înstărite şi capabile de investiţii masive, nelăsînd nici o perspectivă ţărilor mai mici, care s-ar dori gazde ale grandioasei întreceri mondiale. Soluţia lansată de* sir Stanley Rous, *reparatorie, le-ar oferi posibilitatea să-şi realizeze dorinţa, turneul final C.M. putînd viza pe rînd, de pildă, grupe de ţări europene occidentale, centru-europene sau balcanice, din Africa, Asia, într-un cuvînt „Cupa Mondială F.I.F.A." să poposească succesiv pe toate continentele.*

Cu atît mai mult se simte nevoia unei organizări colective, ca să spunem aşa, cu cît — şi cu asta trecem la a doua ştire — se discută tot mai mult de mărirea numărului echipelor finaliste. *Ideea aceasta ciştigă din ce în ce mai mulţi partizani. Federaţia vest-germană, organizatoarea ediţiei 1974, s-a declarat, la timpul oportun, favorabilă acestei reforme, dar F.I.F.A. şi-a amînat pronunţarea. Acum forul de specialitate din Argentina, organizatoarea ediţiei următoare, a susţinut la Beirut, unde s-a întrunit comitetul executiv F.I.F.A., propunerea de majorare la 24 de finaliste. Deci, chiar forul internaţional începe să se convingă de necesitatea unei astfel de soluţii. Să notăm că la fiecare ediţie rămîn cu regularitate pe dinafară valori fotbalistice consacrate. De la ultimul campionat, de pildă, au lipsit,* Portugalia, Iugoslavia, Spania, Ungaria, Argentina *etc. În ediţia engleză (1966) s-a jucat fără* Scoţia, Iugoslavia, Cehoslovacia, Peru, Suedia *etc. În schimb, au fost prezente de fiecare dată, pentru a respecta şi criteriul reprezentativ al zonelor continentale, dar în detrimentul nivelului competiţiei, echipe cu un standard fotbalistic scăzut (*Maroc, Mexic, Salvador, Israel *etc.). Or, soluţia cu 24 de finaliste, de pildă, poate evita absenţe de marcă, ceea ce ar ridica nivelul calitativ al turneului final şi — în acelaşi timp — ar satisface şi condiţia reprezentării. Turneul ar fi cu adevărat mondial.*

Cu 24 de finaliste însă volumul cheltuielilor ar creşte substanţial şi, deci, cu atît mai mult s-ar impune o organizare în comun, de către 2—3 ţări. O necesitate atrage alta şi credem că forul internaţional se va hotărî în sfîrşit să le satisfacă pe amîndouă, dînd o şi mai mare amploare şi strălucire campionatului mondial.

Petre GAŢU

ZBUCIUM ÎN FOTBALUL INSULAR...

După fotbalul vest-german, fisurat de criza „aranjării" mai multor meciuri din Bundesliga, ambuscadă antrenînd — în presă, la televiziune sau în... şedinţele zbuciumate ale comisiei de disciplină — jucători, antrenori şi conducători cunoscuţi, între care unii (**Patzke, Manglitz** etc.) ostracizaţi definitiv din incinta sportului, a venit, se pare, rîndul soccerului englez să traverseze o perioadă dificilă, mai tulbure şi mai contradictorie a existenţei sale, legată îndeobşte de ceea ce comentatorii de specialitate numeso „revoluţia neagră" a fotbalului britanic.

Conflictul — căci acesta se dovedeşte cuvîntul cel mai potrivit — este legat de apariţia, în vremea din urmă, pe terenurile engleze a mai multor jucători de culoare, fotbalişti rafinaţi şi energici, copii — născuţi în afara Insulei — ai emigranţilor veniţi din Jamaica, Bermude sau Nigeria, sportivi cu aptitudini deosebite, al căror număr este în continuă creştere, în aşa fel încît „în ligă, aproape nu există club care să nu aibă, în prima echipă sau în cea de rezerve, un jucător de culoare" („World soccer").

Tribuna engleză, recunoscută pentru conservatorismul ei intrat în tradiţie, s-a demascat, însă, ca ostilă acestei „revoluţii negre" şi ascensiunea jucătorilor de culoare — la urma urmei, cetăţeni britanici, ca şi spectatorii, de altfel — a cunoscut forme dramatice, momente de resemnare şi, recent, de revoltă.

Declanşarea conflictului — în cadrul căruia mulţi jucători de culoare refuză să-şi mai onoreze contractele — s-a datorat unui incident dintr-un meci **Everton—Leeds**, cînd **Albert Johansson**, periculosul atacant al lui Leeds, a ieşit — ostentativ — de pe gazon, în plină desfăşurare a partidei, răspunzînd astfel tribunelor, care scandau „nigger, nigger", cuvînt dispreţuitor, ocară la adresa oamenilor cu piele neagră...

După cîteva săptămîni, furtunosul **Clyde Best** — unul dintre cei doi jucători de culoare ai lui **West Ham**, alături de **Ad Coker** — a repetat gestul, în întîlnirea cu Manchester United, de pe „Old Trafford", şi numai intervenţiile repetate ale managerului l-au readus pe teren, sub ploaia de fluierături a spectatorilor.

Aparent simplă, situaţia reclamă semnificaţii deosebite, atunci cînd asemenea fotbalişti — şi se vehiculează, mai ales, numele acestui al doilea Best, care n-are nici în clin nici în mînecă cu alintatul **George** din Manchester — speră să pătrundă în „fortăreaţa" lui **Alf Ramsey**, el însuşi un conservator recunoscut. Şi poate că merită să pătrundă, în vreme ce presa engleză mai degrabă acceptînd fenomenul caută analogii şi explicaţii, arătînd că şi fotbalul brazilian era — înainte de ultimul război mondial — apanajul oamenilor cu pielea de culoarea zilei.

Cu puţine ieşiri, poziţia managerilor este cea mai dificilă: **„Cluburile îşi dau cel mai bine seama de dificultatea momentului, dar le este foarte greu să se dispenseze de jucători, care, datorită stilului şi talentului, rezolvă nu o dată cele mai dificile situaţii ale jocului".**

Şi fac eforturi disperate pentru ajungerea la un compromis.

Atîta vreme — conchide „World soccer" — cît Johansson, Coker sau Best intră pe gazon, „dosarul" rămîne deschis...

Pepas pe CONTINENTE

AFRICA — ÎNCEPE TURNEUL FINAL ÎN CUPA NAŢIUNILOR

De azi şi pînă la 5 martie, în două oraşe din Camerun — Yaoundé (grupa A) **şi Douala** (grupa B) **se vor desfăşura meciurile turneului final al Cupei Africii Interlări:**
23.II: Camerun-Kenya (A); **24.II:** Togo-Mali (A) **25.II:** Sudan—Zair (Congo Kinshasa) şi Maroc—Congo Brazzaville (B); **26.II:** Kenya—Mali şi Camerun—Togo (A); **27.II:** Maroc—Sudan şi Zair—Congo Brazzaville (B); **28.II:** Kenya—Togo şi Camerun—Mali (A); **29.II:** Zair—Maroc şi Sudan—Congo Brazzaville.
Semifinalele vor avea loc la 2 martie (1 A—2 B la Yaoundé şi 2 A—1 B la Douala), finala pentru locul 3 la 4 martie şi finala turneului la 5 martie, ambele la Yaoundé.

AMERICA DE SUD — „MINI-CUPA MONDIALĂ" CU ORICE PREŢ!

Se pare că Joao Havelange, preşedintele Confederaţiei braziliene, întîmpină serioase dificultăţi cu organizarea „Cupei Independenţei" sau „Mini-Cupa Mondială" cum este cunoscută în Europa. O serie de echipe din cele mai puternice nu participă (Anglia, R. F. a Germaniei, Italia, Spania, la care s-a adăugat şi Mexic), ceea ce nu dă posibilitatea unei organizări de amploarea pe care o pretinde sărbătorirea a 150 de ani de la cucerirea independenţei. Absenţele au provocat regrete în lumea fotbalului brazilian, dar şi anumite comentarii. Se spune printre altele, că abţinerea de la participare a unora din cele mai puternice echipe europene s-ar datora unor manevre menite să subrezească candidatura lui Havelange la preşedinţia F.I.F.A.-ei. Mai mult, se afirmă chiar că actualul preşedinte, sir Stanley Rous, ar avea un amestec în tentativa de a limita campania electorală a lui Havelange.
„Mini—Cupa Mondială" va avea loc însă, cu sau fără participarea marilor echipe. Aşa cel puţin se afirmă la Rio de Janeiro.

AMERICA CENTRALĂ — PLOAIE DE SANCŢIUNI

Preliminariile turneului olimpic nu s-au desfăşurat pretutindeni sub semnul celor cinci cercuri şi în spiritul olimpic. Dovadă numeroasele sancţiuni aplicate la o serie de jocuri. Cinci jucători din **Panama** au primit avertismente pentru joc periculos şi purtare nesportivă; trei, din **El Salvador**, au fost pedepsiţi în acelaşi mod, de data aceasta şi pentru brutalitate şi proteste la deciziile arbitrilor, ca şi trei fotbalişti din **Surinam** şi doi din **Guatemala**. Sancţiunile date de arbitrii jocurilor au fost înregistrate în evidenţa F.I.F.A. Aceasta, la rîndu-i, i-a suspendat pe un meci pe guatemalezul **Torres**, iar pe **Furbert** din Bermude pentru trei jocuri internaţionale.

AMERICA DE NORD — INDIENII PROTESTEAZĂ

O ştire transmisă de agenţiile americane anunţă că mai multe asociaţii ale „pielilor-roşii" s-au decis să se unească şi să manifesteze eventual chiar la Washington dacă o serie de cluburi de fotbal vor continua să folosească „abuziv şi degradant" embleme indiene pe tricourile lor sau să parodieze ritualurile unor triburi. Printre cluburile vizate se numără **Kansas City Chiefs, Cleveland Indians** şi **Universitatea Stanford**, ale căror echipe sînt precedate la intrarea pe teren de un personaj în ţinută de ceremonie indiană. Primul club mai foloseşte o formă: după fiecare gol marcat, dă drumul pe teren unui mustang multicolor...

ASIA — ÎMPOTRIVA TURNEELOR CENTRALIZATE

Pornind de la experienţa turneelor organizate într-o singură ţară, în preliminariile, fie ale campionatului mondial, fie ale turneului olimpic, la care echipele oaspe au găsit multe motive de nemulţumire, federaţia japoneză a propus forului internaţional **să se renunţe la această formulă de disputare şi să fie adoptată aceea a meciurilor tur-retur**, (acasă — în deplasare). Problemele financiare care ar putea fi invocate, în orice caz ar fi mai uşor de rezolvat prin acoperirea cheltuielilor de reţetele meciurilor şi în orice caz ar fi mai mici decît cele necesitate cu întreţinerea unui număr mare de echipe în cazul turneelor centralizate. Forul japonez propune ca această schimbare să se opereze chiar în preliminariile C.M. Ar fi excluse astfel şi motivele de nemulţumire ridicate de programul încărcat, de lipsa unor terenuri de antrenamente, de arbitraje.

PELE ÎI RĂSPUNDE LUI RĂDUCANU

Graţie corespondentului nostru în Brazilia, **Pedro Villa**, interviul cu **Răducanu**, publicat în revista noastră, a ajuns şi în mîinile lui **Pele**. Traducîndu-i pasajul în care **Răducanu** îşi exprima dorinţa de a juca la un club brazilian, la F. C. Santos, alături de **Pele**, acesta i-a răspuns astfel corespondentului nostru:
— **E un portar spectaculos. F. C. Santos are nevoie de un jucător ca el!**